

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 30. května 2023 v trestní věci obžalovaných příslušníků Vězeňské služby České republiky

[redacted] narozeného [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted]
[redacted] narozeného [redacted] v [redacted],
trvale bytem [redacted] narozeného [redacted] v [redacted],
trvale bytem [redacted] narozeného [redacted] v [redacted],
trvale bytem [redacted] narozeného [redacted] v [redacted],
trvale bytem [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted] narozeného [redacted]
[redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted]
[redacted] narozeného [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted] o odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové proti rozsudku Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 11. ledna 2023, č. j. 16 T 17/2021-3041,

takto:

I.

Odvolání státního zástupce v části týkající se obžalovaného [redacted] se podle § 256 tr. řádu zamítá.

II.

Z podnětu odvolání státního zástupce se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušuje v části týkající se obžalovaných [redacted] a [redacted] a podle § 259 odst. 1, odst. 5 tr. řádu se v této části věc vrací Okresnímu soudu v Havlíčkově Brodě.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresního soudu byli obžalovaní [redacted] podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěni obžaloby podané původně pro zločin mučení a jiného nelidského a krutého zacházení podle § 149 odst. 1, odst. 2 písm. a), d) tr. zákoníku, když okresní soud dovedil, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.
2. Tímto způsobem rozhodl okresní soud o obžalobě, která byla podána proti uvedeným obžalovaným pro skutek spočívající v tom, že dne [redacted] 2020 v době od 13:55 hod. do přibližně 17:30 hod. v [redacted] (v objektové dokumentaci Věznice [redacted] označené číslem [redacted] nacházející se v nadzemním podlaží na uzavřeném oddělení v budově označené [redacted] ve Věznici [redacted] kdy jako příslušníci Vězeňské služby České republiky na základě denního rozkazu vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu č. j.: [redacted] na den [redacted] 2020 vykonávali svojí služební činnost, v rozporu nejméně s ustanovením § 6 odst. 1, 2 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži České republiky a za zneužití oprávnění ve smyslu ustanovení § 17 odst. 5 uvedeného zákona, kdy odsouzená poškozená [redacted] nar. [redacted] fyzicky nikoho nenapadla, neohrožovala vlastní život,

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

nepoškozovala majetek ani se nepokusila o útěk, a aniž by pro obžalované či kohokoliv jiného představovala bezprostřední nebezpečí, ve vzájemné součinnosti a každý určitým dílem, se společným úmyslem jejího potrestání, ponížení a msty pouze za její předchozí nevhodné verbální chování na školském vzdělávacím středisku ve Věznici [REDAKCE] s cílem donutit poškozenou k omluvě a za využití jejich nadřazené pozice a její bezbrannosti a za vědomosti všech obžalovaných o tomto skutečném důvodu jejího omezení, neoprávněně a bez právního důvodu omezili poškozenou na volném pohybu takovým způsobem, při němž byla vystavena po dobu několika hodin fyzickému i psychickému strádání, subjektivně i na hranici snesitelnosti, a jež byl způsobitelný u poškozené vyvolat prožitky těžkého strádání, respektive fyzických a psychických útrap na hraně snesitelnosti.

Konkrétně takto [REDAKCE] a [REDAKCE] po předchozí domluvě s jejich [REDAKCE] a za jejich činnost odpovědnou [REDAKCE] ([REDAKCE] dozorcí služby) a již s úmyslem poškozenou omezit na volném pohybu, tuto dovedli ze školského vzdělávacího střediska do uvedené cely a zde byla za souhlasu a přítomnosti [REDAKCE] a [REDAKCE] ([REDAKCE] uzavřeného oddělení), v té době odpovědné za chod uzavřeného oddělení, okolo 13:55 hod. připoutána dvěma služebními pouty za zápěstí každé ruky k okenní mříži, ke které stála zády, přičemž ruce měla roztažené a mírně pokrčené v lokti s dlaněmi ve výši hlavy,

dále okolo 15:54 hod., kdy se v [REDAKCE] nacházeli [REDAKCE] a [REDAKCE] s vědomím a souhlasem [REDAKCE], bez úmyslu poškozenou odpoutat a ukončit její neoprávněné omezení a aniž by byl zákonný důvod pro její omezení na volném pohybu, byla poškozená přepoutána do pozice, při které byla připoutána dvěma služebními pouty za zápěstí každé ruky k okenní mříži, ke které byla zády v polo kleku s rukama ve vodorovné poloze a mírně pokrčenými,

a dále okolo 16:24 hod., kdy se v [REDAKCE] nacházeli [REDAKCE] a [REDAKCE] bez úmyslu poškozenou odpoutat a ukončit její neoprávněné omezení, a aniž by byl zákonný důvod pro její omezení na volném pohybu, poškozenou přepoutali do pozice, při které byla připoutána dvěma služebními pouty za zápěstí každé ruky k okenní mříži, ke které stála zády, přičemž ruce s dlaněmi ve výši hlavy měla téměř ve vodorovné poloze a v maximální míře roztažené, kdy tento způsob připoutání připomínal pozici tzv. „ukřížování Ježíše Krista“, ve které byla ponechána až do odpoutání okolo 17:30 hod., kterému předcházela omluva poškozené přítomným příslušníkům Vězeňské služby České republiky,

kdy zejména [REDAKCE] jako [REDAKCE] na uzavřeném oddělení a [REDAKCE] a dále [REDAKCE], kteří prováděli kontroly poškozené v [REDAKCE] resp. vstupovali do [REDAKCE] s vědomostí, že je zde neoprávněně připoutaná, úmyslně ponechali poškozenou připoutanou, aniž by zjišťovali, zda trvá důvod pro její omezení, stejně jako nadřazená všech dalších obžalovaných [REDAKCE],

přičemž nikdo z obžalovaných, ač všichni věděli o skutečném důvodu omezení poškozené, úmyslně nezabránil jejímu neoprávněnému připoutání a ani po celou dobu jejího omezení úmyslně nečinil žádné opatření k ukončení neoprávněného omezení poškozené,

která po celou dobu připoutání měla na zápěstích obou rukou velmi silně stažená pouta a způsoby jejího připoutání jí způsobovaly nápor na nohy, bolest rukou, páteře a celého těla, navíc s úmyslem zvětšit její ponížení a utrpení s tím, že se jedná o součást trestu, bylo na ní po celou dobu jejího připoutání úmyslně ponecháno otevřené okno, které se nacházelo v její bezprostřední blízkosti, v důsledku čehož a nízké venkovní teplotě pocítovala velký chlad, přičemž v průběhu jejího omezení se na ní chodili se smíchem dívat, bylo jí řečeno, že „tam může viset až do rána“ a „ať chcípne“, u čehož se cítila ponížena a bezbranná, na její žádost, aby jí bylo umožněno dojít si na záchod vykonat potřebu, jí toto nebylo po celou dobu připoutání umožněno a bylo jí řečeno, „ať se pochčije“, kdy v důsledku tohoto a bolesti způsobené při připoutání se pomohla a uniklou moč si musela po odpoutání sama vytřít,

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

příčemž všichni obžalovaní si museli být a byli vědomi toho, že jejich jednání, vzhledem ke způsobu a době připoutání, k jejich hrubému a ponižujícímu chování a zacházení s poškozenou při připoutání, jejímu zdravotnímu stavu a bezbrannosti, je způsobilé poškozené přivodit silnou fyzickou a duševní bolest včetně obav o své zdraví.

3. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce ihned po jeho vyhlášení ve vztahu ke všem obžalovaným odvolání zaměřené v neprospěch obžalovaných do zprošťujícího výroku rozsudku.
4. Podle státního zástupce bylo při rozhodování v posuzované věci porušeno právo poškozené [redacted] na účinné vyšetřování. Připomněl názor vyjádřený v rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2022, sp. zn. IV. ÚS 1993/21 poukazující na hájitelné tvrzení osoby o tom, žebyla v rozporu s článkem 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článkem 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podrobena nelidskému, či ponižujícímu zacházení. V takové situaci vzniká povinnost provést účinné vyšetřování potřebné pro objasnění věci. Je namístě, aby příslušné orgány analyzovaly všechny relevantní skutečnosti, přičemž jejich závěry, včetně toho, zda užití síly proti osobě omezené na svobodě bylo nezbytně nutné a přiměřené, musejí vycházet z důkladné a objektivní analýzy všech relevantních skutečností. Připomněl, že poškozená se v rozhodné době nacházela ve výkonu trestu odnětí svobody, zcela jednoznačně vnesla hájitelné tvrzení o tom, že byla podrobena špatnému zacházení ve smyslu citovaných ustanovení, a státu tak vznikla povinnost provést účinné vyšetřování.
5. Podle jeho přesvědčení okresní soud nevyvinul skutečnou a řádnou snahu věc dostatečně a důsledně objasnit, nehodnotil náležitě všechny provedené důkazy, některé posoudil jen jednotlivě a nikoliv ve vzájemných souvislostech. Jeho pochybení stran hodnocení důkazů se především týkají hodnocení výpovědí [redacted] a [redacted], kamerových záznamů, znaleckého posudku doc. Čírtkové. Rovněž okresní soud odmítl přecíst výpověď z přípravného řízení [redacted] a [redacted]. Třebaže po zrušení dřívějšího zprošťujícího rozsudku odvolacím soudem okresní soud provedl část opomenutých důkazů, přesto podle státního zástupce okresní soud záměrně a účelově pominul a nehodnotil důkazy vyvracející verzi obžalovaných z důvodu, aby se s nimi nemusel vypořádat. Podle něj tak okresní soud neprovedl všechny relevantní důkazy, náležitě provedené důkazy nezhodnotil, některé hodnotil jen částečně, důkazy pak hodnotil jednotlivě a nikoliv ve vzájemných souvislostech. Pokud by důsledně dodržel povinnost zakotvenou v § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu, musel by dospět k zásadně odlišným skutkovým a právním závěrům. Okresní soud nerespektoval důsledně ani pokyny odvolacího soudu a ve věci vyvodil chybné právní závěry.
6. Již opakovaně odmítl okresní soud předložit stranám protokol o prověrci na místě. Státní zástupce odmítl názor, že šlo o důkaz opatřený v rozporu se zákonem, protože se ho neúčastnil nikdo z obžalovaných ani jejich obhájců. Zmíněný úkon byl proveden v rámci prověřování, tedy před zahájením trestního stíhání obžalovaných. Obžalovaní ani jejich obhájci se tedy nemohli zmíněného úkonu účastnit. Okresní soud se nijak nezaobíral hodnocením programu zacházení poškozené [redacted] výpověďmi svědků [redacted], [redacted] a [redacted], ani kamerovými záznamy zachycujícími předvádění poškozené, její odchod ze skolského střediska, navádění poškozené před oddíl OVKT (oddělení výkonu kázeňských trestů), ani služebními a úředními záznamy sepsanými v rámci kázeňského řízení s poškozenou [redacted]. Z programu zacházení s poškozenou [redacted] se podává, že do doby predmetne události její vystupování nevybočovalo z chování jiných odsouzených. Výraznější posun v jejím hodnocení se objevil až po zmíněné události z [redacted] 2020. Pokud ji okresní soud charakterizoval jako osobu s narušenou osobností, velmi konfliktní, problémovou, věčně si stěžující, nezvladatelnou a nezařaditelnou, je to v rozporu s tehdejším hodnocením odsouzené podle programu zacházení. Pokud by ostatně mělo jít o tak nezvladatelnou odsouzenou, jistě by o tom obžalovaní v rámci věznic věděli. Poškozená není osobou, která by se dopouštěla fyzické agrese, a už vůbec ne vůči příslušníkům vězeňské služby. I charakter trestné činnosti, pro kterou byla odsouzena, je jedním z důkazů, které svědčí o nepravděpodobnosti, že by byla vůbec schopná pokusit se opakovaně napadnout

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

obžalované. Tyto důkazy však okresní soud nehodnotil v kontextu výpovědi poškozené a obžalovaných.

7. Svědkyně [redacted] byla umístěna na OVKT, kam byla dovedena i poškozená, o čemž svědkyně [redacted] řekla [redacted] která na oddělení měla volný pohyb. Zřejmě se tam dělo něco nestandardního, když [redacted] vykřikovala, že tam je [redacted] přikurtovaná. Podle svědkyně [redacted] šlo o situaci jako z hororu, úplně hystericky brečela, pláč, vzlykání, křičení trvalo nejméně dvě hodiny. Poškozená volala o pomoc, zřejmě jí nebylo dobře. Chvilí brečela, pak na chvíli utichla, pak se situace opakovala. Ten den se na oddělení pan [redacted] smál. Obdobně svědkyně [redacted] potvrdila, že si poškozená stěžovala, že ji připoutání bolí. Svědkyně [redacted] vypověděla o tom, že i ona byla k okenní mříži připoutána obdobným způsobem jako poškozená asi dvě nebo tři hodiny, kdy připoutání bylo fyzicky bolestivé a psychicky tíživé. Svědkyně [redacted] potvrdila, že poškozená přišla na oddíl pomočená, ukazovala jim ruce, které měla červené, uváděla, že byla připoutána několika pouty, dožadovala se lékařské prohlídky, což zaměstnanci odmítli. Poškozená k tomu řekla, že obviní všechny dozorce, že ji týrali, měla být připoutána na mříž podobně jako Ježíš, měl to udělat obžalovaný [redacted] a ještě jiní, dohromady asi čtyři. Dozorci ji nenechali vyčůrat, řekli, ať se klidně pochčije, na zapestí rukou měla poškozená otlaky, nešlo o zranění do krve, domáhala se ošetření, ale to dozorcí odmítli. Svědkyně [redacted] viděla poškozenou po návratu, kdy měla fialové ruce, byla počůraná, nechtěla o tom nejdříve mluvit, celá se klepala a brečela, řekla, že ji ze školy odvedli dolů, do díry, tam ji připoutali na katr, na mříže, chodili se jí posmívat, nepustili ji na záchod, při poutání měli měnit pozice a na rukou poškozené byly patrné otlaky od pout. Dožadovala se ošetření, ale dozorcí to odmítli.
8. Okresní soud tyto výpovědi v odůvodnění rozsudku zcela pominul, v textu částí výpovědi zmíněných svědkyň přímo vynechal. Uvedený způsob reprodukce výpovědi v odůvodnění rozsudku nepokládá státní zástupce za pouhé pochybení soudu, ale za záměrné zkreslování provedeného dokazování tak, aby bylo možné odůvodnit zprošťující rozhodnutí. Místo hodnocení výpovědi svědkyň [redacted] a [redacted] z přípravného řízení, tedy z doby nejbližší události, si okresní soud vypomáhal kamerovými záznamy a z chování zmíněných svědkyň dovedl, že nebyly ničím rušeny, aniž by blíže přihlížel k tomu, že odsouzená [redacted] něco vzrušeně vyprávěla obžalovaným [redacted] a [redacted] přičemž zvedla ruce do výšky a naznačovala rozpažení. Pouze částečně pak okresní soud zhodnotil znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, z oboru školství a kultury, odvětví psychologie a pořízené kamerové záznamy zachycující chodbu OVKT. Další kamerové záznamy okresní soud ignoroval, nijak se jimi nezabýval a neporovnával je s výpověďmi obžalovaných. Tyto kamerové záznamy však státní zástupce pokládá za zcela zásadní a klíčový důkaz vyvracející obhajobu obžalovaných a prokazující, že v podstatných skutečnostech nevypovídali pravdu. Naopak kamerové záznamy podporují verzi poškozené o tom, že od doby odvedení ze školského střediska se nedopustila žádného jednání, které by odůvodňovalo její omezení na volném pohybu.
9. Řádné a komplexní vyhodnocení kamerových záznamů nabývá na důležitosti zejména proto, že okresní soud oproti prvnímu rozsudku dospěl k závěru, že výpovědi obžalovaných poskytují pravdivý obraz o tom, k jakému jednání poškozené došlo na podestě při odvádění poškozené zpět na oddíl a k jednání na cele OVKT. Místo, kde mělo dojít k údajnému chování poškozené během převádění, žádná kamera nezachycuje, nicméně ze záznamu je patrné, jak obžalovaní [redacted] a [redacted] přichází ke školskému středisku, kde na ně poškozená čeká, zřejmě je jak ji převádějí k uzavřenému oddělení, k čemuž měli údajně dostat pokyn od obžalované [redacted]. Státní zástupce je přesvědčen, že k popisovanému jednání poškozené na schodišti, kde se měla zastavit, kde měla odmítnout pokračovat v cestě a následně kopat do zábradlí, o čemž obžalovaný [redacted] telefonicky informoval obžalovanou [redacted], nikdy nedošlo a s ohledem na časový průběh ani nemohlo dojít, a obžalovaní [redacted] a [redacted] záměrně nemluví pravdu, pokud tvrdí opak, stejně jako pravdu nemluví obžalovaná [redacted] když uvádí, že jí obžalovaný [redacted] z místa volal, a rovněž nemluví pravdu obžalovaná [redacted] pokud tvrdí,

že předmětný hovor slyšela. I když předmětné místo kamery nezachycují, připomněl státní zástupce, že podle výpovědi obžalovaného [REDAKCE] měla zastávka na schodišti trvat minutu nebo dvě, což by mohlo odpovídat popisovanému ději. Státní zástupce připomněl časové údaje zachycující chůzi po schodišti a dovodil, že cesta ze školského zařízení trvala přesně třicet šest sekund. Pokud by mělo dojít k údajnému popisovanému jednání poškozené, pak by muselo dojít k prodlevě, ale čas přesunu ke školskému středisku a zpátky se liší jen o tři sekundy a za takovou dobu objektivně nemohlo k předmětnému jednání poškozené dojít a v tomto ohledu je třeba výpovědi obžalovaných považovat za vyvrácené. Pro porovnání délky časových úseků pak není rozhodné, zda byl přesně nastavený čas na kamerách.

10. Podle výpovědi obžalovaného [REDAKCE] poté, kdy přišli s poškozenou k uzavřenému oddělení, to měla být obžalovaná [REDAKCE] která rozhodla, že půjdou do [REDAKCE] na uzavřeném oddělení, s ohledem na to, že prostor před uzavřeným oddílem je frekventované místo a poškozená zde měla vykřikovat, že bude dělat bordel i na patře. Tato část výpovědi obžalovaného opět v odůvodnění napadeného rozsudku absentuje. Tuto výpověď v podstatě potvrdila i obžalovaná [REDAKCE], když uvedla, že poškozené před uzavřeným oddělením řekla, že s ní půjdou dozadu. Při doplňující výpovědi uvedla, že si již nepamatuje, kde s poškozenou prvně mluvila. Ani tato část výpovědi nebyla v rozsudku zmíněna. Obě tyto výpovědi obžalovaných se nezakládají na pravdě, jsou vyvráceny nezpochybnitelným zcela objektivním důkazem v podobě opatřeného kamerového záznamu. Prostor před uzavřeným oddělením je snímán kamerou a u hlavního líčení byl přehrán kamerový záznam, který zachycuje, jak obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] přivedli poškozenou [REDAKCE] k uzavřenému oddělení, kde následně obžalovaný [REDAKCE] odešel do kanceláře dozorců. Poškozená se zde chová zcela klidně, stojí na určeném místě, neprojevuje se nijak agresivně, je opřena o zeď. Okamžitě po příchodu obžalovaný [REDAKCE] odchází do kanceláře dozorců. Skutečnost, že obžalovaný [REDAKCE] v tu dobu otvírá dveře na uzavřené oddělení a přidržuje je otevřené a čeká, až se vrátí obžalovaný [REDAKCE], okresní soud vysvětluje tím, že obžalovaný [REDAKCE] dveře otevřel, aby zklidnil situaci na oddělení, nebo že obžalovaná [REDAKCE] už během cesty ze školského zařízení [REDAKCE] sdělila, ať poškozenou přivedou na uzavřené oddělení. Obě tyto varianty však státní zástupce pokládá za vyvrácené. Z kamerového záznamu je jasně patrné, že v době, kdy obžalovaný [REDAKCE] otevřel dveře na oddělení, byl na chodbě úplný klid a žádná z odsouzených se zde nepohybovala. Důvodem tedy nemohla být údajná snaha zklidnit odsouzené na oddělení.
11. Druhá varianta není rovněž podpořena žádným důkazem a okresní soud pouze domýšlí důvod, proč k uvedenému jednání obžalovaného došlo. Žádný z obžalovaných totiž nevypovídá, že by do doby příchodu k uzavřenému oddělení bylo rozhodnuto o tom, že poškozená bude odvedena na tento oddíl. Naopak pokyn [REDAKCE] dozorců měl znít tak, že poškozenou mají odvést zpět na její oddíl. Jediným logickým vysvětlením jednání obžalovaného [REDAKCE] tedy zůstává to, že o odvedení poškozené [REDAKCE] na uzavřené oddělení bylo rozhodnuto ještě před příchodem k tomuto oddělení a nezodpovězenou otázkou zůstává pouze to, kdo tak rozhodl. Buď to byla přímo obžalovaná [REDAKCE], nebo někdo z dvojice [REDAKCE], [REDAKCE], přičemž jejich rozhodnutí obžalovaná [REDAKCE] v pozici [REDAKCE] akceptovala. Poté co obžalovaný [REDAKCE] vychází z kanceláře dozorců, dává poškozené pokyn rukou k přesunu na uzavřené oddělení, což ona plní. Na uzavřené oddělení tedy vchází poškozená, obžalovaný [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] za nimi pak obžalovaná [REDAKCE], která vyšla z kanceláře dozorců až poté, kdy poškozená vešla na uzavřené oddělení, a teprve jako poslední obžalovaná [REDAKCE], která na místě s poškozenou vůbec nekomunikovala. Státní zástupce pak připomněl, že poškozená se při cestě ze školského zařízení i na místě před uzavřeným oddělením chovala zcela klidně a plnila pokyny příslušníků vězeňské služby, nebyl tedy žádný důvod odvádět ji na celu oddělení výkonu kázeňských trestů, kam by podle výpovědi [REDAKCE] věznic měly být odváděny odsouzené ke zklidnění. Pokud by obžalovaná [REDAKCE] přesto chtěla mluvit s poškozenou mimo dosah ostatních odsouzených, mohla to učinit v kanceláři dozorců, a nebylo třeba poškozenou převádět desítky metrů na celu. Samotné navedení poškozené obžalovanými do celé OVKT a délku doby, po kterou s ní byli

obžalování v [REDAKCE] okresní soud nijak nehodnotil, ačkoliv právě s ohledem na výpovědi obžalovaných je třeba těmto důkazům věnovat zvýšenou pozornost.

12. Státní zástupce pak zrekapituloval pořadí a časy týkající se vstupu jednotlivých osob do [REDAKCE] kam vcházela jako poslední obžalovaná [REDAKCE], připomněl výpovědi obžalovaných, podle kterých poškozená stála u okna, musela tak stát čelem naproti obžalované [REDAKCE], připomněl uspořádání [REDAKCE] a dovedl, že obžalovaná [REDAKCE] aby mohla vůbec komunikovat s poškozenou, musela projít chodbou, obejít obžalované [REDAKCE] a [REDAKCE], poté v samotném pokoji začala komunikovat s poškozenou, která si údajně měla stěžovat, že na místě nebude a že si bude stěžovat. Poškozenou měl obžalovaný [REDAKCE] upozorňovat, že má stát, ona však na výzvy údajně nereagovala. Obžalovaná [REDAKCE] se měla snažit telefonicky kontaktovat psychologku, či s ní snad přímo telefonicky hovořit, načež poškozená měla rozkopnout matrace, máchat rukama a přibližovat se k obžalované [REDAKCE] která v obavě o svůj život rozhodla o připoutání poškozené. To pak přímo provedli obžalovaní [REDAKCE] s [REDAKCE]. Každý uchopil poškozenou za ruku, odvedli ji zpět k okenní mříži a pouty ji připoutali. Následně obžalovaný [REDAKCE] od připoutané [REDAKCE] musel odejít kolem obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] a vyšel jako první z cely. To vše se mělo odehrát za pouhých šedesát dva sekund a podle státního zástupce je absolutně nereálné, aby za dobu v podstatě jedné minuty došlo k celému ději, jak ho popisovali obžalovaní. Naopak doba jedné minuty může reálně odpovídat tomu, že po navedení poškozené došlo již bez dalšího k jejímu připoutání. Kamerový záznam v tomto ohledu podle státního zástupce zcela koresponduje s výpovědí poškozené, která uvedla, že do [REDAKCE] s ní vešli tři dozorcí, totiž [REDAKCE] a třetí obžalovaný [REDAKCE] (namísto něhož jmenovala poškozená obžalovaného [REDAKCE] a dozorkyně na místo přišly až později, kdy už byla poškozená obžalovanými [REDAKCE] a [REDAKCE] připoutána. Státní zástupce pak odmítl úvahu okresního soudu, že poškozená se chovala agresivně na podestě schodiště a v cele OVKT, což bylo dovozeno toliko z výpovědi obžalovaných. Znovu zdůraznil, že v tomto směru bylo porušeno právo poškozené na účinné vyšetřování. Připomněl, že je povinností soudu věnovat zmíněným důkazům náležitou pozornost, podrobně zhodnotit a vysvětlit, proč jim neuvěřil a naopak uvěřil výpovědím obžalovaných. Této povinnosti okresní soud nedostal a naopak uvedl, že absentují důkazy, které by podporovaly tvrzení poškozené.
13. Znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, dovedl, že lze těžko objektivizovat jednotlivé polohy, v nichž se měla poškozená v době připoutání nacházet. Nijak se však podle státního zástupce soud nevypořádal s touto částí vyjádření znalce, že vzhledem ke svým zdravotním problémům se případně poškozená nemusela z jednotlivé polohy dostat, i když by to jiný zdravý jedinec zvládl. Připomněl zároveň kamerový záznam, z něhož podle něj vyplývá, že v předmětné době, kdy měla být poškozená přepoutávána do druhé polohy, obžalovaný [REDAKCE] tuto polohu na chodbě sám předváděl, což okresní soud i připustil.
14. Posudek z oboru školství a kultury, odvětví psychologie, vypracovaný doc. PhDr. Ludmilou Čírtkovou, CSc. okresní soud hodnotil jen ve vztahu k osobnosti poškozené a pominul jiné důležité aspekty tohoto znaleckého posudku. Poškozená je schopná události správně vnímat, zapamatovat si i reprodukovat. Obecnou věrohodnost u ní sice komplikuje narušená osobnost, nicméně výpověď poškozené o předmětné události z [REDAKCE] 2020 odpovídá mechanismu fungování epizodické paměti a hypotéza o lži nebo sugesci byla znaleckým zkoumáním vyvrácena. Poškozená tedy ve své výpovědi líčí to, co skutečně zažila a jak si to zapamatovala. Je nepravděpodobné, že by disponovala takovou kombinací kognitivních a emočních kompetencí, které by jí umožňovaly prožitkovou reprodukci zcela vymyšleného komplexního děje s více aktéry. Způsob a doba poutání způsobily poškozené [REDAKCE] psychické strádání, v průběhu incidentu vnímala fyzické i psychické útrapy a tomu odpovídající bolesti. Fakt, že došlo k přepoutávání, zvýraznil či umocnil traumatizující dopady a vedl k protrahovanému strádání. Poškozená byla vystavena zlému nakládání, které subjektivně vnímala jako týrání, mučení a které bylo způsobilé vyvolat prožitky těžkého strádání, respektive fyzických či psychických útrap na hraně snesitelnosti. Znalkyně u poškozené neshledala sklony ke lhavosti,

ani žádné konfabulace nebo pseudologie. Nezaznamenala u ní také žádné přímé indicie pro fyzickou agresi. To, co popisuje, je tedy u poškozené prožitkově ukotveno. Pokud jde o popis jednání konkrétních dozorců, kteří ale na místě v uvedené době vůbec nebyli, uvedla znalkyně, že to jsou detaily, které mohly být v paměti zkresleny, jako pořadí replik, pořadí, v jakém vstupovaly jednotlivé osoby, mohlo jít v tom směru o paměťové chyby, které lze popsat a vysvětlit. Nepřesnosti se mohly vyskytnout třeba i ve jménech dozorců.

15. Okresní soud tedy provedené důkazy nehodnotil náležitým způsobem, na základě určitých paměťových chyb v líčení poškozené nesprávně dovodil, že její výpověď je vymyšlená a účelová. Pokud zmiňoval, že zranění poškozené nebylo nijak prokázáno, je tato úvaha ovlivněna tím, jak sám přikročil k hodnocení důkazů. Pokud by zohlednil výpovědi svědkyň [REDAKCE] a [REDAKCE], musel by dospět k závěru, že poškozená měla na rukou otlaky takového stupně, že její ruce byly fialové, a sama poškozená se po dozorcích domáhala zajištění ošetření. Jako lživé označil okresní soud tvrzení poškozené vztahující se k pozdnímu navedení do školského střediska, kde měla lživě uvádět, že musela čekat, až se „nažerou“. Toto tvrzení však není lživé, je totiž pravda, že poškozená zmeškala pravidelný hromadný odchod, ale pokud později dozorce požádala, aby ji do školy navedli, ti jí sdělili, že musí počkat, až bude odebrána a zkonsumována strava. Až poté byla poškozená na školské středisko skutečně odvedena. Její tvrzení v této části tedy není lživé, jak nesprávně dovodil okresní soud.
16. Okresní soud vyslechl celou řadu svědků, které zřejmě pokládal za významné z pohledu hodnocení osobnosti poškozené, převzal z jejich výpovědí závěry o fabulacích poškozené a její narušené osobnosti, zcela však pominul údaje o otázce případných znaků agresivity u poškozené. Státní zástupce si je vědom, že poškozená je osobou s poruchou osobnosti, na druhou stranu do předmětné události nebylo její hodnocení ani v negativním smyslu nijak výjimečné. Vykonávala svůj první nepodmíněný trest odnětí svobody. Byla sice během výkonu trestu devatenáctkrát kázeňsky trestána, ale do předmětné události jí byl uložen jen jediný kázeňský trest za zkratové jednání navazující na to, že ve skříňce měla nepovolené kusy oblečení. Za delší období výkonu trestu tak byla kázeňsky trestána jen jednou. Pokud byla ze strany příslušníků vězeňské služby hodnocena jako téměř nejhorší odsouzená, není státnímu zástupci zřejmé, z čeho vycházel a co je k tomu vedlo. Tvrzení svědka [REDAKCE] vztahující se k zařazení poškozené do kategorie MPN bylo nesprávné, do této kategorie byla poškozená zařazena až ve Věznici [REDAKCE], kde se měla vyjádřit, že má občas nutkání fyzicky napadnout dozorce, ale že se zatím drží.
17. Podle státního zástupce okresní soud náležitě nerespektoval ani pokyny odvolacího soudu. Ten naznačil, jakým způsobem měl okresní soud přistoupit k hodnocení některých důkazů, a vyslovil právní názor ohledně důvodnosti použití donucovacích prostředků ve vztahu k poškozené. Odvolací soud připustil, že okresní soud nekriticky přijal argumentaci obžalovaných ke zdůvodnění použití donucovacího prostředku, aniž by se podrobně vypořádal s povahou jednání, kterého se měla vůbec poškozená dopustit. V této souvislosti byly zmíněny i záznamy samotných obžalovaných. Ani ze záznamu o kázeňském přestupku, ani z výpovědí obžalovaných v rámci kázeňského řízení s poškozenou však podle státního zástupce nevyplývá, že by se před prvotním připoutáním poškozená chovala tak, že by snad její jednání mělo v obžalované [REDAKCE] vyvolat důvodnou obavu z napadení. O tom v kázeňském řízení nehovořila ani obžalovaná [REDAKCE], ani obžalovaná [REDAKCE], ani obžalovaní [REDAKCE] s [REDAKCE], kdy popisovali pouze to, že poškozená rozkopla matraci na zemi a před obžalovanou [REDAKCE] gestikulovala rukama s tím, že si na postup dozorců bude stěžovat. Pokud tedy podle výpovědí obžalovaných v trestním řízení mělo být jednání poškozené natolik nebezpečné, že se dokonce obžalovaná [REDAKCE] obávala o svůj život, je s podivem, proč se o tom nezmiňovali v kázeňském řízení s poškozenou a neuvedli to do služebního záznamu. Záznam o kázeňském přestupku ostatně nebyl vypracován hned po události, ale až s časovým odstupem na výzvu svědka [REDAKCE].
18. Tyto otázky okresní soud důsledně nezodpověděl, ač byl na zmíněné problémy upozorněn odvolacím soudem, a výpovědi obžalovaných opětovně hodnotil izolovaně bez vztahu k dalším důkazům. I pokud by poškozená během cesty jednou kopl do zábradlí, nešlo by nepochybně

o jednání, které by samo o sobě mohlo odůvodnit použití takto intenzivního donucovacího prostředku. Pokud pak byla uvedena na [REDAKCE], kde se s ní nacházel větší počet příslušníků vězeňské služby, a to převážně mužů dozorců, pak i pokud by kopla do matrací odložených na zemi v nezařízené [REDAKCE] určené k rekonstrukci, opět by nešlo o jednání takové závažnosti, že by významně ohrožovalo majetek vězeňské služby. Ani rozhazování rukama by nebyl důvod hodnotit jako chování vyvolávající bezprostřední hrozbu fyzického útoku na obžalovanou [REDAKCE], kterou poškozená ve své výpovědi prakticky ani nijak nejmenovala a vůči ní žádné výhrady (na rozdíl od jiných příslušníků vězeňské služby) neuplatňovala. V tomto směru se okresní soud opět nevypořádal s názorem odvolacího soudu, když dospěl k závěru, že podmínky pro připoutání poškozené splněny byly.

19. Důvodem k použití omezujícího prostředku ve smyslu § 17 odst. 5 zákona č. 555/1992 Sb. může být pouze jednání odsouzené, která je aktuálně nebezpečná a na chráněné hodnoty útočí v podstatě bezprostředně před užitím tohoto donucovacího prostředku. Okresní soud zmíněné ustanovení zákona vyložil mnohem širěji, kdy jako důvod k užití donucovacího prostředku dovedl jednání poškozené už na školském středisku, či na chodbě věznice. Takovýto rozšiřující výklad zákona pokládá státní zástupce za naprosto neadekvátní. Jediné jednání, které by mohlo odůvodnit připoutání poškozené, by se muselo odehrát v cele oddělení OVKT, když i z komentáře k zákonu o Policii ČR vyplývá, že k jednání pachatele odůvodňujícímu omezení ve volném pohybu musí reálně dojít, a to alespoň ve stadiu pokusu. Nebylo tak možné odsouzenou připoutat pouze kvůli obavě, byť odůvodněné, z takového jednání. Připoutat lze osobu, která na uvedené hodnoty útočí fyzicky. Verbální útok z povahy věci nelze připoutáním eliminovat. Okresní soud odůvodnil zákroky tím, že se poškozená k obžalovaným dostala na velmi těsnou vzdálenost a hrozilo tak nebezpečí jejich napadení, či ohrožení jejich zdraví. Nijak však neodůvodnil, na základě jakých konkrétních skutečností dovedl, že ze strany poškozené hrozilo napadení dozorců. Státní zástupce pak opět připomněl, že poškozená se do té doby nedopustila žádného agresivního jednání vůči příslušníkům vězeňské služby nebo spoluodsouzeným, nebyla ani odsouzena pro násilnou trestnou činnost, na místě obžalovaným nijak nevyhrožovala, neměla v ruce žádný předmět, kterým by mohla na dozorce útočit, neměla ruce sevřené v pěst, ani se nechovala tak, že by bylo možné dovést, že hodlá dozorce fyzicky napadnout. Okresní soud z provedeného odkazování mohl nejvýše dospět k závěru, že poškozená před obžalovanou [REDAKCE] rozhazovala rukama, což však nemůže být pokládáno za zákonný důvod k připoutání.
20. Znovu státní zástupce připomněl, že před samotným oddílem OVKT se poškozená chovala zcela klidně, bez jakéhokoliv vzdoru reagovala na pokyn obžalovaného [REDAKCE] aby se postavila na určené místo, i znalkyně dovedla, že poškozená dokázal vyhodnotit situaci tak, že nemá cenu jít do fyzické agrese, že proti ní stojí jiná síla. Je naprosto nepravděpodobné, že by poškozená poté, co byla odvedena na celu OVKT, kde s ní bylo přítomno pět příslušníků vězeňské služby, jednala agresivně.
21. Donucovací prostředek omezení na volném pohybu odsouzeného by měl v podstatě následovat poté, kdy se odsouzený dopustí fyzického jednání vůči příslušníku vězeňské služby a z jednání odsouzeného lze navíc dopět k závěru, že v tomto jednání bude pokračovat, což by bylo možno hodnotit nejméně jako pokus trestného činu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 tr. zákoníku. Pokud mělo dojít k tak vyhocené situaci, je s podivem, že obžalovaná [REDAKCE], která se měla cítit ohrožena na životě, o tomto chování poškozené bezprostředně nesešla žádný úřední záznam ani návrh na kázeňské potrestání a podobně nepostupovali ani další obžalovaní. O údajném agresivním chování poškozené nevypovídali ani v rámci řešení kázeňského přestupku poškozené. Na situaci nijak nereagoval ani [REDAKCE] jemuž měla obžalovaná [REDAKCE] říci po telefonu, že se ji poškozená snažila fyzicky napadnout. Tuto informaci svědek nejprve při výslechu potvrdil, aby ji následně popřel. Jediný údaj zapsaný v knize předání a převzetí služby zmiňuje, že k připoutání došlo z důvodu agresivního chování vůči zaměstnancům vězeňské služby. Další záznam pak uvádí, že poškozená při odpoutání

nezanechala nevhodných poznámek a agresivního chování vůči zaměstnancům vězeňské služby, proto byla opět připoutána.

22. Okresní soud v odůvodnění závěru o správnosti a důvodnosti omezení odsouzené na volném pohybu opakovaně odkázal na výpovědi svědků z řad vedení Věznice [REDACTED]. Státní zástupce se však podivuje nad postojem nadřízených k řádnému vyhodnocení postupu obžalovaných, když jediné, co měli k dispozici, byl zápis v předmětných knihách o předání a převzetí služby. Připomněl pak pokyny, které byly dány k popisu podobných událostí, takže v knize předání a převzetí měly být rozepsány všechny adekvátní okolnosti, tj. kdo rozhodl, v jaký čas byla odsouzena připoutána, kdy bylo připoutání ukončeno, co bylo důvodem připoutání, kdo poutal a kdo byl přítomen. Bylo by možné dovozovat i to, že obžalovaní [REDACTED] s [REDACTED] fakticky proti poškozené užíli donucovací prostředky, hmaty a chvaty, když poškozenou chytily za ruce a odvedli k okenní mříži. Pro následnou kontrolu důvodnosti a zákonnosti užití donucovacího prostředku ze strany nadřízených by se dalo očekávat, že předmětný zápis bude obsahovat všechny požadované náležitosti. Z něj však není vůbec zřejmé, jakého konkrétního jednání se měla poškozená dopustit, co bylo podstatou jejího agresivního chování, zda vůbec šlo o agresi fyzickou, jak se projevovala a proti komu. Nadřízení neměli k dispozici ani další důkazy, např. kamerové záznamy či výpověď nebo stížnost poškozené. Nadřízení v podstatě kategoricky odmítli, že by ve věci došlo ze strany obžalovaných k jakémukoliv protiprávnímu jednání, byť třeba v rovině kázeňského provinění. Okresní soud pak místo kvalifikovaného vlastního závěru odkázal na stanoviska slyšených svědků, aniž by se zabýval otázkou, zda nevyprovádají tak, aby případnou vinu obžalovaných zmírnili, třeba i z toho důvodu, že ve Věznici [REDACTED] byly nadužívány donucovací prostředky a vedení věznice proti tomu nijak nezasáhlo.
23. Okresní soud dovedl, že poškozená byla připoutána způsobem, který pro ni nebyl nijak trýznivý a nevybočoval z běžné praxe poutání užívané ve Věznici [REDACTED]. Pokud se následně ukázalo, že lze poutání provádět i méně trýznivým způsobem, melo jít o systémovou záležitost. V uvedené době skutečně nebylo závazně stanoveno, jakým způsobem a kde se má připoutání odsouzených provádět, to bylo stanoveno až následně. To, že nebyl upraven podrobněji postup poutání, však není pro právní posouzení věci a vyvození případné trestní odpovědnosti obžalovaných nijak podstatné. Nelze se odvolávat na to, že ze strany vedení věznice šlo o systémové pochybení. Bylo namísto požadovat, aby každý z příslušníků vězeňské služby dodržoval povinnosti stanovené zákonem č. 555/1992 Sb., zejména vyplývající z ustanovení § 6 odst. 1 citovaného zákona. Tuto základní povinnost podle státního zástupce obžalovaní porušili, když jejich jednání vůči poškozené lze minimálně charakterizovat jako ponižující zacházení i ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva.
24. Pokud odvolací soud ve svém zrušujícím rozhodnutí upozornil na možné právní posouzení jednání obžalovaných jako zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, a to především ve vztahu k obžalovaným [REDACTED] a [REDACTED] které o připoutání poškozené rozhodly, s tím, že by bylo možné zvažovat i součinnost dalších obžalovaných na spáchání takového trestného činu, pak státní zástupce připomněl, že fakticky poškozenou připoutávali další obžalovaní, ale šlo o dva případy připoutání, které se liší. Obžalovaná [REDACTED] v pozici [REDACTED] dozorcí služby byla nepochybně oprávněna podřízeným příslušníkům udělovat rozkazy a lze pokládat za prokázané, že udělila obžalovaným [REDACTED] a [REDACTED] rozkaz, aby poškozenou [REDACTED] připoutali. Povinnost plnit rozkaz má však své limity a podřízený, jemuž je udělen rozkaz, který je ve zřejmém rozporu s právními předpisy, musí na to svého nadřízeného upozornit. Rozkaz, kterým by spáchal trestný čin, pak nesmí splnit. Oba obžalovaní [REDACTED] a [REDACTED] byli celou dobu na místě, celé jednání poškozené sledovali, a pokud by obžalovaná [REDACTED] vydala nezákonný rozkaz k připoutání poškozené, musela by být jeho nezákonnost zřejmá i těmto obžalovaným. Ti pak byli naopak povinni odmítnout splnění rozkazu s ohledem na ustanovení § 46 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. Pokud tak neučinili, nemůže být jejich jednání kryto okolností vylučující protiprávnost. Podobný názor zaujal i Nejvyšší soud v obdobné věci v rozhodnutí ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. 7 Tdo 1032/2018.

Byli by proto za nezákonné a nedůvodné užití donucovacího prostředku vůči poškozené trestně odpovědní všichni tito tři obžalovaní.

25. Příklad odpoutání a druhého připoutání poškozené je jednodušší v tom, že obžalovaná [REDAKCE] nebyla vůči ostatní obžalovaným v pozici [REDAKCE] nebyla jim tedy oprávněna udělovat rozkazy a obžalovaní nebyli povinni se jejími rozkazy řídit. Na její pokyn fakticky provedli připoutání obžalovaný [REDAKCE] s [REDAKCE] za přítomnosti obžalovaného [REDAKCE]. To, že poškozená [REDAKCE] šla sama a dobrovolně zpět k mříži, a nebyly by tedy v žádném případě splněny zákonné důvody k připoutání, se nijak neprojevovalo v dalším chování obžalovaných. To, že poškozená pokyny dozorců plnila, okresní soud také nijak nehodnotil. I v tomto bodě tedy shledává státní zástupce trestní odpovědnost na straně osob, které se na připoutání poškozené účastnili.
26. Ohledně problematiky nezákonného či nevhodného způsobu poutání neexistuje judikatura Nejvyššího soudu, lze však vycházet ze zmíněného rozhodnutí sp. zn. 7 Tdo 1032/2018, které se vztahuje k připoutání poškozené za vzpažené a roztažené ruce nad hlavou v policejní cele. V tomto případě byli policisté odsouzeni pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, respektive přečin porušení povinností dozorců a jiné služby podle § 390 odst. 1 tr. zákoníku, Nejvyšší soud však s odkazem na ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku odsuzující rozsudky zrušil a zdůraznil, že poškozená byla spoutána jen pod dobu jedenácti minut a podle lékařských vyšetření nebyla způsobena žádná psychická či fyzická újma, nešlo o svévolné jednání obžalovaných, ale reakci na vulgární a agresivní chování poškozené při současné znalosti poškozené jako osoby páchající opakovaně výtržnosti, agresivní, nevyzpytatelné, psychicky nemocné a akutně intoxikované alkoholem.
27. V porovnání s dobou a způsobem připoutání poškozené v nyní posuzované trestní věci, kdy byla poškozené způsobena i fyzická a psychická bolest, a obžalovaní měli možnost řešit situaci jiným způsobem, třeba ponecháním poškozené v uzamčené [REDAKCE] se souhlasem [REDAKCE] či připoutáním na poutací lůžko, je nutno dovodit, že jednání obžalovaných je jednoznačně trestným činem. I pokud by soud provedené důkazy zhodnotil tak, že úmysl obžalovaných nesměřoval ke mstě apotrestání poškozené jednáním, které jí přímo působilo nesnesitelnou fyzickou bolest, tak i podle verze obžalovaných je namíste jednání právně kvalifikovat jako zločin mučení a jiného nelidského zacházení. Poškozená byla připoutána k okenní mříži za obě ruce, způsob připoutání neumožňoval výraznější změnu polohy, v [REDAKCE] byla uzamčena a to vše po dobu celkem tři a půl hodiny. Namíste je zohlednit i nepříznivý zdravotní stav poškozené a s ohledem na její zdravotní problémy, způsob připoutání, dobu, po jakou trvalo, lze dospět k závěru, že připoutání pro ni bylo mimořádně zatěžující, fyzicky a psychicky mimořádně nepříjemné, a to až na hranici snesitelnosti. V tomto směru dovozuje státní zástupce, že jednání naplňovalo znaky nelidského a krutého zacházení ve smyslu Úmluvy.
28. Podle státního zástupce tak okresní soud nerespektoval povinnost vyplývající z § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu týkající se provádění a hodnocení důkazů a v tomto směru mělo jít zejména o porovnání výpovědí obžalovaných s kamerovými záznamy, z nichž vyplývá, že obžalovaní v podstatných částech svých výpovědí nehovořili pravdu, dále porovnání výpovědi poškozené s kamerovými záznamy, které prokazují, že poškozená po celou dobu, kdy byla odváděna, se chovala zcela klidně, rovněž posuzování výpovědi poškozené v souladu se závěry znaleckého posudku, kdy u poškozené nebyla zaznamenána žádná indicie pro fyzickou agresi a je prakticky vyloučeno, že by si událost kterou popisovala, vykonstruovala, ale naopak šlo o prožitkově ukotvenou událost a nepřesnosti v její výpovědi jsou vysvětlitelné jako paměťové chyby. Absentuje provedení a hodnocení výpovědi svědkyně [REDAKCE], která zaznamenala, že poškozená byla připoutána k okenní mříži a bylo na ní otevřené okno, svědkyně [REDAKCE], podle které poškozená brečela, vzlykala, křičela a volala o pomoc, svědkyně [REDAKCE], které poškozená říkala, že je připoutána k topení a že jí připoutání bolí, svědkyně [REDAKCE], které měla poškozená následně připoutání popisovat, a svědkyně [REDAKCE] která rovněž potvrzovala otlaky a pomočení poškozené. Došlo i k nerespektování právního názoru nadřízeného soudu ve vztahu ke splnění zákonných podmínek pro připoutání poškozené. Pokud by zmíněné povinnosti okresní soud dostal a důkazy

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

náležitým způsobem zhodnotil, musel by dojít k odlišnému závěru než k tomu, že žalovaný skutek není trestným činem.

29. Ke konstrukci obžaloby a posouzení jednání obžalovaných jako spolupachatelů státní zástupce uvedl, že všichni obžalovaní vůči poškozené jednali se společným úmyslem, a to potrestat ji za předchozí chování vůči zaměstnancům a příslušníkům vězeňské služby. Pokud někteří z příslušníků nebyli přítomni prvotnímu připoutání poškozené, ale do události vstoupili až později, jednali stejně vůči poškozené se shodným úmyslem. I když nikdo z obžalovaných ani slyšených svědků výslovně nepotvrdil, že by jednání obžalovaných bylo motivováno tímto úmyslem, pak podle státního zástupce nepřímé důkazy tento úmysl prokazují. Poškozená totiž dozorce vinila z toho, že byla pozdě navedena na vyučování, to jim také řekla, a pokud byla později připoutána k mříži na OVKT, musela dozorcům své vyjádření zopakovat a měla se za své jednání omluvit. Sama situaci vnímala tak, že její odpoutání podmiňovali pronesením omluvy. I z výpovědí samotných obžalovaných pak vyplývá, že poškozená se skutečně v konečné fázi dozorcům za své jednání omlouvala.
30. Stran úmyslu obžalovaných vychází státní zástupce z toho, že ani neměli žádný důvod poškozenou odvádět na OVKT, že před prvotním připoutáním k žádnému agresivnímu chování poškozené nedošlo, že poškozená byla připoutána po maximální možnou dobu dvou hodin a poté, kdy byla odpoutána, tak přestože již plnila pokyny dozorců, byla připoutána znovu. Ve vztahu k poškozené nebyly ze strany obžalovaných provedeny žádné úkony směřující k případnému zklidnění údajného agresivního jednání poškozené, tedy např. přivolání psychologa, či zmírnění donucovacích prostředků, ponechání poškozené v uzamčené [redacted] nebo umístění na poutací lůžko. Státní zástupce je tak přesvědčen, že z důkazů je namísto dovodit, že se obžalovaní dopustili jednání, které jim je kladeno obžalobou za vinu, a že toto jednání naplňuje znaky buď zločinu mučení a jiného nelidského a krutého zacházení podle §149 odst. 1, odst. 2 písm. a), d) tr. zákoníku ve spolupachatelství, případně zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. e) tr. zákoníku rovněž ve spolupachatelství.
31. S ohledem na uvedené výhrady vůči zprošťujícímu rozsudku okresního soudu navrhl státní zástupce, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. řádu v celém rozsahu zrušil ohledně všech obžalovaných a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí a aby případně uložil okresnímu soudu konkrétní pokyny tak, aby rozsudek byl řádně odůvodněný a přezkoumatelný.
32. Obžalovaní navrhli odvolání státního zástupce jako nedůvodné zamítnout, s tím, že odvolací soud by měl jako věcně správný potvrdit zprošťující rozsudek okresního soudu.
33. Obžalovaný [redacted] namítl, že státní zástupce vytrhl z kontextu celou řadu skutečností, případně zkreslil skutečnosti podle svých představ a některé základní skutečnosti pominul. Pokud státní zástupce poukázal na neprovedení navrhovaných důkazů, namítl obžalovaný, že k zahájení trestního řízení došlo dvanáct měsíců před vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání a po celou tuto dobu policejní orgán zajišťoval důkazy, které nebyly důkazy neodkladnými a neopakovatelnými, ale šlo o obcházení zákona s tím, aby se úkonu nemohli účastnit obhájci obžalovaných. To ostatně konstatoval i nalézací soud, když státní zástupce takovýto nezákonný postup obhajoval.
34. O chování poškozené vypovídala celá řada svědků z řad zaměstnanců věznice, a to nejen nadřízených obžalovaných, ale i civilních zaměstnanců. Nebyl nalezen jediný svědek, který by o poškozené hovořil kladně, nebo hodnotil její chování jako souladné se zákonem či řádem výkonu trestu odnětí svobody. Všichni slyšení svědci hodnotili její chování negativně jako provokující, lhavé, s dalšími negativními poznatky. Jediný, kdo poškozenou hodnotil kladně, byl státní zástupce, jemuž uniká povaha jednání a chování odsouzených ve výkonu trestu odnětí svobody. Nalézací soud naopak výslechy všech svědků hodnotil jako pravdivé a věrohodné s výjimkou poškozené, když její výpověď hodnotil jako nevěrohodnou, což opřel o jednotlivé pasáže z její výpovědi před soudem. Zásadní nevěrohodnost tvrzení poškozené lze odvozovat

z jejího vyjádření před psychologem Věznice [REDACTED] svědkem [REDACTED] kde sama poškozená [REDACTED] označila události tak, že se snažila pomstít obžalovaným. Shodně o její nevěrohodnosti hovořili i psychologové Věznice [REDACTED] kteří se při pohovorech s poškozenou jistili přítomností dalšího psychologa.

35. Další zásadní skutečnost uvedla poškozená ve vlastní výpovědi, kde nemohla identifikovat dva ze tří obžalovaných. Z její výpovědi bylo možné seznat, že jména obžalovaných se dozvěděla až od GIBS, a to v okamžiku, kdy využila svého práva nevypovídat. Nevěrohodnost výpovědi poškozené [REDACTED] lze spatřovat i ve vyšetřovacím pokusu, který byl opět proveden před vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání a bez přítomnosti obhájců, kdy poškozená policejnímu orgánu předváděla polohy, v nichž měla být připoutána. Ve svědecké výpovědi mimo jiné zmiňovala, že měla být připoutána k vedení ústředního vytápění, to se však nachází ve zcela jiném místě, jak je patrné z fotodokumentace. Státní zástupce zcela pominul skutečnost, že fakticky zůstala výpověď poškozené zcela osamocena, její tvrzení nebyla potvrzena ani jedinou svědeckou výpovědí, a to dokonce ani z řad svědkyň odsouzených, které v tu dobu byly přítomny v prostoru oddělení výkonu kázeňských trestů, kde na jedné z cel byla přítomna i poškozená.
36. Státní zástupce označil za základní důkaz ve svém odvolání kamerové záznamy, kde je vidět toliko chodba na oddělení OVKT. Státní zástupce pak zcela účelově pomíjí přítomnost jednotlivých obžalovaných v určitou dobu vstupu na toto oddělení, pomíjí základní prokázané rozpory mezi skutečnou přítomností osob a tvrzením poškozené. Je tedy více než zřejmé, že tato přítomnost státnímu zástupci nezapadá do jeho jednosměrného vnímání skutečností. Obžaloba se dokonce uchyluje ke spekulacím stran průběhu odvádění poškozené ze školského střediska a s vysokou mírou pravděpodobnosti předvídá, co se podle něj mělo dít na cestě z tohoto střediska a na OVKT. Vyvozuje tak spekulace z místa, kde zřejmě státní zástupce nikdy sám ani nebyl. Pokud pokládal něco z jednání proběhlého v tomto prostoru za vyvrácené, pak ať takovou skutečnost prokáže. K tomu však nedošlo a státní zástupce se pokouší nahradit důkazy vlastními spekulacemi. Musel si být plně vědom skutečnosti, že už v přípravném řízení poškozená odmítla vypovídat, že důkazy, které byly zajištěny v průběhu přípravného řízení, jsou neprůkazné, navíc opatřené v rozporu s trestním řádem a tedy v řízení neproveditelné. Za fantazijní tvrzení státního zástupce považuje obžalovaný zpochybňování výpovědí obžalovaných při příchodu na OVKT s poškozenou, když k faktickému ohrožování příslušníků došlo v místech, kde žádný kamerový záznam není pro absenci kamerového systému. Státní zástupce pak opětovně spekuluje, co se podle něj na místnosti mělo odehrát. Pokud by se měly objevit drobné nepodstatné odlišnosti, jsou vysvětlitelné tím, že k výsledkům obžalovaných došlo více jak rok po události. Státní zástupce se pouští do spekulací a hodnocení věrohodnosti poškozené [REDACTED] zcela mimo jeho pozornost ale zůstává skutečnost, že obdobnou situaci poškozená opakovala po přemístění do Vazební věznice [REDACTED]. Podle mínění státního zástupce by zřejmě i v tomto případě bylo možno hodnotit její výpověď jako věrohodnou a státní zástupce by měl intervenovat za její pravdomluvnost.
37. Z podaného odvolání jednoznačně vyplývá snaha zakrýt pochybení Generální inspekce bezpečnostních sborů z přípravného řízení, které probíhalo po dobu jednoho roku bez vydání rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, kdy veškerá aktivita směřovala k tomu, aby se obhajoba mohla účastnit co nejmenšího počtu úkonů při zajišťování důkazů. Za absolutní pochybení lze pokládat předání výpovědi ostatních svědků jedné ze svědkyň, jak potvrdila před soudem.
38. Argumentace státního zástupce, který se snaží prokazovat nevěrohodnost obžalovaných, je nelogická, když tyto výpovědi jsou podporovány nejen dalšími svědeckými výpověďmi, ale i listinnými důkazy. Obstát nemůže ani zpochybňování kamerových záznamů, kdy oproti výpovědi poškozené stojí právě tyto záznamy ve vztahu k přítomnosti obžalovaného [REDACTED] ve všech případech jejího přepoutávání, případně kontroly na cele, a právě soudem provedený důkaz kamerovým záznamem tvrzení poškozené zásadně rozporuje a vylučuje.

39. Obžalovaný nesouhlasí s požadavkem na čtení výpovědí svědků až po ukončení jejich výslechů, když by takovým způsobem měly být pouze odstraněny případné rozpory, a není důvod číst kompletní text dřívějších výpovědí. Ve vztahu k poutání odsouzených k pevné překážce ve Věznici [REDAKCE] provedená kontrola zákonnosti takového poutání dovodila, že ani jediné použití nebylo v rozporu se zákonem. Případné snížení počtu použití tohoto prostředku státní zástupce nedoložil konkrétními čísly. Posouzení, či dokonce kritika právní úpravy není ani v kompetenci státního zástupce, ale spadá do zákonodárné iniciativy.
40. Obžalovaný zcela odmítá tvrzení státního zástupce, pokud zmiňoval, že příslušníci zapomněli poškozenou navést. Nelze po nich spravedlivě požadovat, aby každou odsouzenou vodili na pracoviště individuálně, kdy si to ona sama vzpomene. Postoj státního zástupce svědčí o tom, že mu zcela unikla realita z věznic, ve kterých nikdy nebyl a nedokáže si ji ani představit. To potvrdila ve své výpovědi i [REDAKCE], ta rovněž potvrdila nátlak GIBS v průběhu jejího výslechu, kdy zapisované znění výpovědi musela často opravovat. Ani s tímto nátlakem při výslechu se státní zástupce nevypořádal, bagatelizoval ho a pominul. Pokud byla zmiňována svědecká výpověď [REDAKCE] tehdejšího [REDAKCE] oddělení [REDAKCE], pak byla jeho věrohodnost významně narušena, pokud tvrdil, že okamžitě po obdržení písemnosti poškozené seznal, že by se mohlo jednat o trestnou činnost, a tak okamžitě kontaktoval GIBS a věc bez dalšího postoupil. Toto tvrzení je však dalšími důkazy vyvráceno. Oddělení [REDAKCE] [REDAKCE] totiž provádělo vytěžení poškozené, byly zajišťovány kamerové záznamy a prováděny další úkony.
41. Podle obžalovaného nelze oddělovat důkazy z předchozího řízení od důkazů provedených v opakovaném řízení před soudem a je nutné je posuzovat i v kontextu s předchozími důkazy. Pokud byla kritizována absence výpovědí a úředních záznamů svědkyň a případně obžalovaných, tak tyto důkazy byly provedeny a svědčí ve prospěch všech obžalovaných. Kamerové záznamy byly jako důkaz provedeny a strany se s nimi podrobně seznámily. Neznalost vězeňského prostředí ze strany státního zástupce se odráží i v dalších vyjádřeních, když například hodnotí převedení poškozené do třetí skupiny vnitřní diferenciací až v únoru 2020 jako důkaz prodlev věznic. Opomíjí, že o přeřazení se rozhoduje až po vyhodnocení tříměsíčního cyklu hodnocení programu zacházení a ne v souvislosti s jednorázovým proviněním. Do popředí vystupuje neochota GIBS zajistit navrhovaný důkaz výpisem vězeňského informačního systému, který byl v průběhu přípravného řízení požadován. Nemůže obstát ani prokazování věrohodnosti poškozené kázeňskými tresty, ale naopak se tím prokazuje gradace její agresivity a nepřizpůsobení režimu výkonu trestu, neboť státním zástupcem zmiňované kázeňské tresty byly ve většině případů řešeny jinými věznicemi a gradace protispolečenského jednání poškozené se navyšovala. Negativní hodnocení a fabulace poškozené se objevují ve výpovědích i u dalších svědků v postavení vychovatele, či jiných pracovníků vězeňství.
42. Celé trestní řízení už probíhá už podobu tří let a pěti měsíců, kromě jednoho roku jsou obžalovaní postaveni mimo službu, pobírají polovinu platu a ve stresové situaci očekávají konečný verdikt soudu s přesvědčením, že se ničeho nezákonného nedopustili. Obžalovaný je přesvědčen, že nalézací soud řešil posuzovanou problematiku velice citlivě, s přihlédnutím ke všem zásadním skutečnostem zjištěným nejen před soudem, ale i v přípravném řízení, a proto správně rozhodl o zproštění obžaloby. Navrhl proto, aby bylo odvolání státního zástupce podle § 256 tr, řádu zamítnuto.
43. Obžalovaný [REDAKCE] připomněl rozsáhlé dokazování, z něhož přesvědčivě vyplynulo, že ze strany obžalovaných nedošlo k žádnému protiprávnímu jednání.
44. Obžalovaný [REDAKCE] obdobně odmítl argumentaci státního zástupce a poukázal na motivaci poškozené vedené snahou uškodit obžalovaným a zlepšit svou pozici v řízení o podmíněném propuštění. Vytkl údajné nedostatky přípravného řízení, kdy drtivá většina úkonů byla provedena před sdělením obvinění ve snaze omezit možnost reálného výkonu obhajoby. Připomněl řadu důkazů o nedůvěryhodnosti poškozené, která svým jednáním zavedla důvod k použití

donucovacího prostředku, jehož prodloužení souviselo s přetrvávajícími důvody pro jeho ponechání. O chodu svěřeného oddílu rozhodovala obžalovaná [REDAKCE] jako [REDAKCE] uzavřeného oddílu, ta vystupovala v nadřízené roli vůči obžalovanému [REDAKCE] jehož jednání nemůže být trestným činem.

45. Obžalovaný [REDAKCE] rovněž odmítl argumentaci státního zástupce stran požadavku na provedení důkazů protokolem o prověrce na místě, neboť zcela zjevně byl tento úkon proveden před zahájením trestního stíhání, nešlo ale o neodkladný úkon a do spisu neměl být jako důkaz vůbec zařazen. Právě pro nepřítomnost obžalovaných a obhájců policejní orgán zjistil jen to, co zjistit chtěl. Chybí například zmínka o okně, které mělo být na poškozenou otevřeno, a následně pak nedošlo k prověření toho, zda vzhledem k předpokládané míři bylo vůbec možné okno otevřít. Okresní soud postupoval správně, když nepřipustil provedení tohoto důkazu.
46. Argument státního zástupce, že okresní soud nehodnotil program zacházení poškozené a nehodnotil výpovědi některých svědkyň, či jejich části vynechal nebo zkreslil, rovněž neodpovídá skutečnosti, když tvrdí, že obžalovaní poškozenou jako problémovou neznali, přitom pomíjí, že ji neznali vůbec, což je logické při celkovém počtu odsouzených ve Věznici [REDAKCE]. Správné nejsou ani jeho citace výpovědi svědkyň, když používá výpovědi z přípravného řízení a pomíjí např. u svědkyně [REDAKCE] její výpověď u hlavního líčení. K hodnocení důkazů s odkazem na kamerové záznamy je možné říci, že je to naopak státní zástupce, který bez jakékoliv opory v provedených důkazech tvrdí, že nemohlo dojít k události, která spočívala v kopání poškozené do zábradlí, a v podstatě tedy fabuluje, že na to bylo třeba více času, než kolik jde dovodit z chybějícího kamerového záznamu. Lze si ovšem snadno představit, že kopání do zábradlí mohlo proběhnout třeba v deseti sekundách, stejně jako je reálné, aby během jedné minuty proběhly na cele události, které popsali obžalovaní.
47. To se však nijak netýká obžalovaného [REDAKCE], který nebyl ani u předvádění poškozené, ani u jejího připoutání ani u události, které mu měly předcházet. Nemohl tedy nijak posoudit důvodnost jejího připoutání, a protože to byl zákonem dovolený prostředek, byl jako řadový dozorce povinen provádět kontrolu poškozené, což několikrát i učinil. V žádném případě neměl důvod jednat vůči poškozené v úmyslu jejího potrestání, ponížení nebo msty a vůbec už ne jako účastník nějakého spiknutí proti ní a tedy spolupachatel. Svým jednáním spočívajícím v provádění kontrol nemohl naplnit skutkovou podstatu žádného trestného činu a nelze v něm spatřovat ani přestupek, či nějaké kázeňské provinění. Navrhl proto, aby zprošťující rozsudek odvolací soud potvrdil a odvolání státního zástupce zamítl.
48. Obdobné argumenty na podporu zamítnutí odvolání státního zástupce uvedli i další obžalovaní s tím, že dozorcí musí předcházet agresi odsouzených tak, aby k napadení vůbec nedošlo. Dozorcí neměli žádný důvod se poškozené mstít, jejich jednání muselo být reakcí na chování poškozené a postupovali v souladu se zavedenou praxí. Cesta při předvádění poškozené směřovala shora dolů, a pokud trvalo podobně dlouho, jako cesta pro poškozenou, muselo se cestou něco stát, jinak by byla rychlejší.
49. Obžalovaný [REDAKCE] se jako [REDAKCE] se jen připojil ke svým kolegům, jednal bez jakékoli předchozí domluvy s ostatními obžalovanými, na jeho straně nelze spatřovat žádné zavinění.
50. Z podnětu odvolání státního zástupce přezkoumal krajský soud ve smyslu § 254 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost odvoláním napadeného zprošťujícího výroku rozsudku a současně přezkoumal i správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo. Poté dospěl k následujícím závěrům.
51. U Okresního soudu v Havlíčkově Brodě byla podána obžaloba proti celkem sedmi příslušníkům vězeňské služby zařazeným ve Věznici [REDAKCE] pro jednání, jehož se měli dopustit na poškozené [REDAKCE], která v té době jako odsouzená vykonávala v této věznici nepodmíněný trest odnětí svobody. V podané obžalobě bylo jednání obžalovaných právně

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

posouzeno jako zločin mučení a jiné nelidské a kruté zacházení podle § 149 odst. 1, odst. 2 písm. a), d) tr. zákoníku, jehož se měli dopustit jako spolupachatelé.

52. Okresní soud v Havlíčkově Brodě po obsáhlém hlavním líčení, v němž provedl značné množství důkazů, ve věci nejprve rozhodl rozsudkem ze dne 27. 6. 2022, č. j. 16 T 17/2021-1987 a tímto rozsudkem všechny obžalované podle § 226 písm. a) tr. řádu zprostil obžaloby s tím, že nebylo prokázáno, že by se stal skutek, pro který jsou obžalovaní stíháni. V odůvodnění zmíněného rozsudku poukázal na to, že jediným důkazem podporujícím obžalobu je podle něj výpověď poškozené [REDAKCE] tedy narušené, konfliktní, problémové osoby, jejíž výpověď z řady důvodů hodnotil okresní soud jako nevěrohodnou. Naopak připomněl, že všichni obžalovaní jsou bezúhonní a jako příslušníci vězeňské služby velmi dobře hodnoceni, pokládal tedy za možné vycházet stran průběhu události z jejich výpovědí.
53. Proti tomuto rozsudku podal v neprospěch všech obžalovaných státní zástupce odvolání a o něm rozhodoval odvolací soud usnesením ze dne 27. 9. 2022, sp. zn. 13 To 234/2022, kterým k odvolání státního zástupce napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 1, odst. 5 tr. řádu věc vrátil Okresnímu soudu v Havlíčkově Brodě. Odvolací soud především uvedl, že podstatu skutku v posuzované věci tvoří jednání obžalovaných spočívající v zásadě v tom, že z pozice příslušníků vězeňské služby ve Věznici [REDAKCE] přistoupili k tomu, že poškozenou [REDAKCE] která odpykávala nepodmíněný trest odnětí svobody v této věznici, připoutali za ruce k okenní mříži, takto ji připoutanou ponechali na cele dvě hodiny a po krátkém odpoutání ji připoutali znovu na dobu zhruba jeden a půl hodiny. To ostatně i vyplývá i z výpovědí samotných obžalovaných i dalších důkazů. Nebylo tedy namístě rozhodnout o tom, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který byla podána obžaloba.
54. Odvolací soud pak vytkl okresnímu soudu nedostatečné zhodnocení některých důkazů a poukázal na to, že výpovědi samotných obžalovaných je nutné hodnotit v souvislosti s dalšími důkazy, nejen v konfrontaci s výpovědí poškozené, ale i v návaznosti na údaje, které uváděli obžalovaní do služebních záznamů nebo v rámci řízení o kázeňském přestupku poškozené. Připomněl i obsah kamerových záznamů, na kterých není patrné žádné agresivní chování poškozené [REDAKCE]. Odvolací soud připustil i možnost případně posuzovat jednání obžalovaných jako trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku a zmínil, že nemusí být zcela shodným způsobem posuzováno jednání všech jednotlivých obžalovaných. Zejména však zdůraznil, že je nezbytné podrobně vyhodnotit povahu jednání poškozené z toho pohledu, zda svým chováním vůbec zavedla zákonný důvod k použití takto důrazného donucovacího prostředku, navíc po značně dlouhou dobu. Odvolací soud pak výslovně uložil okresnímu soudu, aby jako důkaz provedl podklady vypracované ke kázeňskému řízení s poškozenou a k jejich obsahu aby vyslechl obžalované.
55. Okresní soud dokazování dále doplnil a posléze rozhodl rozsudkem ze dne 11. 1. 2023, kterým všech sedm obžalovaných zprostil obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, s tím, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. V tomto rozhodnutí okresní soud opět značně podrobně zrekapituloval obsah provedených důkazů, připomněl některé okolnosti uváděné poškozenou, které byly jinými důkazy vyvráceny, např. její tvrzení, že incidentu nebyla přítomna žádná velitelka, a znovu vyhodnotil výpověď poškozené jako nepravdivou, účelovou, smyšlenou s tím, že se v řadě bodů rozchází s výpověďmi obžalovaných i dalšími důkazy.
56. V bodě 62. odůvodnění rozsudku se podrobněji zabýval hodnocením oprávněnosti použití předmětného donucovacího prostředku ze strany obžalovaných. Na podkladě provedených důkazů dovodil, že i když poškozená popírela, že by se chovala agresivně, podle okresního soudu lze její chování jako agresivní hodnotit, když z výpovědí pedagogických pracovníků ze školského vzdělávacího střediska vyplynulo, že poškozená [REDAKCE] sabotovala výuku, nepracovala, nadávala, byla rozčilená, nervózní, bez dovolení odcházela ze třídy. Toto chování pak [REDAKCE] věznice hodnotila jako počínající agresí. Jako agresivní chování vůči majetku hodnotil okresní

soud kopnutí do zábradlí a za agresivní pokládal i jednání poškozené [REDAKCE] vůči obžalovaným [REDAKCE] a [REDAKCE], k nimž se přiblížila na těsnou vzdálenost, a hrozilo tak nebezpečí jejich napadení či ohrožení jejich zdraví. S ohledem na uvedené shledal okresní soud, že byly splněny zákonné podmínky pro použití zmíněného donucovacího prostředku.

57. K samotnému způsobu použití pout pak okresní soud uvedl, že způsob připoutání poškozené nebyl nijak trýznivý, umožňoval jí pohyb a především nevybočoval z běžné praxe poutání používaného ve Věznici [REDAKCE]. Pokud následná kontrola v rámci vězeňské služby vyvodila, že bylo možné poutat odsouzené i méně trýznivým způsobem, pak šlo podle okresního soudu o systémovou záležitost, totiž systémové pochybení, které nebylo namístě klást k tíži jednotlivým obžalovaným. Okresní soud připomněl, že správnost postupu obžalovaných i důvodnost použití pout jako donucovacího prostředku shledalo i vedení Věznice [REDAKCE]. Podle nadřízených obžalovaní postupovali správně a v jejich postupu nebyla zjištěna žádná pochybení. Šlo tak o běžný postup v dané situaci. V rozhodné době neexistoval žádný metodický pokyn ke způsobu poutání a ten byl zpracován teprve později po posuzované události. Pokud došlo k nějakému pochybení při sepisování záznamu o uvedené události, mohlo jít nejvýš o drobné pochybení administrativního charakteru, které by nebylo důvodem ani ke kázeňskému projednání či potrestání.
58. Podle okresního soudu obžalovaní při výkonu služby uvedeného dne postupovali zcela běžným správným způsobem v souladu se zákonem a se svými služebními povinnostmi, do jednání vůči poškozené se každý z nich zapojil právě ve chvíli, kdy taková povinnost pro něj vyplynula z jeho služebního zařazení, a rozhodně podle okresního soudu nebyl prokázán společný cíl a záměr obžalovaných dovozovaný v podané obžalobě. O připoutání poškozené v prvním případě rozhodla obžalovaná [REDAKCE] v dalším případě obžalovaná [REDAKCE] ve spojení s obžalovanou [REDAKCE], na vydání tohoto rozhodnutí se nikdo další nepodílel a nebyla tak prokázána žádná součinnost jednotlivých obžalovaných. Důvodnost použití zmíněného donucovacího prostředku, totiž připoutání poškozené k okenní mříži, nemůže podle okresního soudu vyvrátit ani fakt, že agresivnímu chování poškozené byl přítomen větší počet příslušníků vězeňské služby, převážně mužů, kteří by její případný útok zcela jistě dokázali odvrátit. Okresní soud však dovozuje, že nešlo jen o zvládnutí aktuální situace na místě, ale také o zabezpečení, že k pokračování uvedeného chování ze strany poškozené nedojde např. po jejím navrácení zpět na oddělení, kde by byla zanechána bez kontroly. I v dalších obdobných případech, kdy bylo přistoupeno k poutání odsouzených, šlo o situace, kdy nebylo ponechání odsouzené na kmenovém oddíle v danou chvíli možné, neboť reálně hrozilo nebezpečí vzniku újmy na životě nebo zdraví zaměstnanců nebo odsouzených, nebo hrozilo poškození majetku vězeňské služby.
59. K odůvodnění zprošťujícího rozsudku lze uvést, že okresní soud jasným a srozumitelným způsobem vyjádřil, jaký postoj k věci zaujal, jakými úvahami se řídil a proč rozhodl zprošťujícím výrokem. Přesto se s jeho argumentací v jednotlivých částech nemohl odvolací soud ztotožnit.
60. I kdyby okresní soud s odkazem na rozpory ve výpovědi poškozené a další důkazy zpochybňující její důvěryhodnost pokládal za nevěrohodné údaje poškozené o tom, zda a jak dlouho bylo otevřené okno v cele, jaké výroky vůči ní měli obžalovaní pronášet, k jakým úpravám polohy těla měla být nucena, je z provedených důkazů (včetně výpovědí obžalovaných) jasně prokázáno, že poškozená, aniž by někoho fyzicky napadla nebo způsobila škodu na majetku, byla připoutána na prázdné cele zády k mříži za obě ruce a s nepatrnou přestávkou ponechána v této poloze po dobu tří a půl hodiny, než se pomohla.
61. Z provedených důkazů lze pokládat za nepochybné, že pro nevhodné chování na školském zařízení, kde poškozená [REDAKCE] odmítla pracovat, stěžovala si na chování dozorců a neplnila udělené pokyny, bylo rozhodnuto o tom, že bude ze školského zařízení odvedena, a podle kamerových záznamů, které zachycují převážnou část předvádění poškozené na oddělení výkonu kázeňských trestů, se po celou dobu, kdy byla snímána kamerami, chovala slušně, nijak neprotestovala, stanoveným pokynům se bez problémů podřizovala. Důvodem k použití

donucovacího prostředku ve smyslu zákona ustanovení by zcela jistě nemohlo být chování poškozené ve školském středisku, ani případné kopnutí do zábradlí. Pokud by nastala situace předvídaná zákonem pro použití tohoto prostředku, bylo by namístě, aby byl použit okamžitě a nikoliv až s odstupem a na jiném místě. Obžalovaná [REDAKCE] ostatně uváděla, že i po převzetí informace o tom, jak se poškozená chovala ve školském středisku a že cestou měla kopnout do zábradlí a odmítat návrat na svůj oddíl, chtěla věc nejprve řešit prostřednictvím psycholožky, kterou se pokoušela telefonicky sehnat.

62. Obžalovaní i [REDAKCE] vězňice označovali za agresivní už chování poškozené na školském středisku a jejich hodnocení nekriticky převzal i okresní soud. Zaměstnanci školského střediska však sice hovořili o závadném chování poškozené, z jejich výpovědí ale nevyplývalo nic, co by nasvědčovalo, že ze strany poškozené hrozilo napadení jiné osoby, že by se někdo cítil jejím jednáním ohrožen nebo požadoval poutání poškozené. Termínem agresivita tak zde bylo označováno pronášení verbálních výroků, odmítání, stěžování, nezájem o výuku.
63. Nelze souhlasit s argumentací obžalovaných, že v chování poškozené se projevovala narůstající agrese již od momentu, kdy se ocitla na školském středisku, kam byla vlastní vinou předvedena se zpožděním, což bylo důvodem pro vyznačení neomluvené hodiny. I pokud poškozená řádně nepracovala, některé pokyny zaměstnanců školského střediska nerespektovala, rozhodně se nechovala způsobem, který by vyvolával nebezpečí fyzického útoku nebo významného poškození majetku. Od momentu, kdy pro ni přišel obžalovaný [REDAKCE] s doprovodem, se podle kamerových záznamů chovala poškozená naprosto klidně a pokyny respektovala. Pokud obžalovaný tvrdí, že v místě, které není kamerami snímáno, kopl do zábradlí, nešlo ani zde o jednání, které by způsobilo nějakou škodu na majetku, a z dalších kamerových záznamů je opět patrné, že i poté se poškozená chovala zcela klidně a pokyny příslušníků vězeňské služby respektovala.
64. Klíčovým momentem pro posuzování oprávněnosti použití donucovacího prostředku se tak stává chování poškozené v [REDAKCE], do které byla zavedena, kdy obžalovaný tvrdí, že se poškozená nechtěla ztišit, i když ji obžalovaná [REDAKCE] napomínala, že telefonuje. Poškozená měla stále křičet na dozorce, že jsou neschopní, a měla se přibližovat k obžalované [REDAKCE], rozhazovat rukama a rozkopnout matrace, které byly v rohu.
65. Jestliže obžalovaná [REDAKCE] vstupovala do [REDAKCE] jako poslední až za poškozenou a dalšími obžalovanými, stěží mohla být ohrožena případným kopnutím do odložené matrace, a argumentaci obžalovaných, že máchání rukama doprovázené slovy, že dozorcí jsou neschopní, a že si na ně bude stěžovat, lze pokládat za nebezpečí fyzického útoku, není možné nekriticky přijmout. I pokud by poškozená neuposlechla pokyn, aby zůstala stát u okna na nejbližším místě [REDAKCE], nebyl podle odvolacího soudu důvod, aby byl použit takto důrazný donucovací prostředek. Ve svém odvolání státní zástupce podrobně rozebral časové souvislosti a pohyb jednotlivých osob vyvozený z kamerových záznamů a v zásadě lze souhlasit s tím, že během předvádění poškozené ze školského střediska na oddělení kázeňských trestů nedošlo k žádné větší časové prodlevě, která by nasvědčovala, že by cestou mělo dojít k nějakému významnějšímu incidentu, který by vyžadoval složitější řešení. Rovněž doba od momentu, kdy do [REDAKCE] vstoupili postupně obžalovaný [REDAKCE] poškozená a za ní další obžalovaní, do momentu, kdy po připoutání poškozené příslušníci vězeňské služby [REDAKCE] opustili, je značně krátká a nesvědčí o tom, že by se tam měl odehrávat nějaký výraznější incident. Ve vztahu k tvrzením obžalovaných rovněž důvodně připomněl státní zástupce i obsah následně vypracovaných služebních záznamů a údaje sdělené v řízení o kázeňském potrestání poškozené, ze kterých rovněž nelze vyvozovat, že by reálně hrozilo ze strany poškozené fyzické napadení příslušníka vězeňské služby. Ohledně prodlužování doby připoutání poškozené nutno rovněž zmínit, že v situaci, kdy byla po dobu dvou hodin poškozená připoutána a znehybněná ve vynucené poloze, stěží bylo možné reálně předpokládat, že by vůbec mohla být fyzicky schopna napadnout několik příslušníků vězeňské služby v situaci, kdy měla být jen na velmi krátkou dobu odpoutána a poté následně znovu připoutána.

66. Obžalovaní sice ve svých vyjádřeních soustavně označují chování obžalované jako agresivní, ani jejich vlastní výpovědi, ani jimi sepsané záznamy nepotvrzují, že by v případě poškozené byly splněny zákonem vyžadované podmínky pro její připoutání a že by situaci nebylo možné řešit jiným (mírnějším) způsobem.
67. Za důvod k použití donucovacího prostředku ve smyslu § 17 odst. 5 zákona č. 555/1992 Sb. o vězeňské službě lze totiž považovat jen okolnosti uvedené výslovně v tomto zákonném ustanovení. Podle zmíněného ustanovení je příslušník oprávněn omezit volný pohyb osoby, která fyzicky napadá příslušníka nebo jinou osobu, ohrožuje vlastní život, poškozují majetek nebo se pokusí o útěk, připoutáním k vhodnému předmětu, zejména pomocí pout. Toto omezení musí být ukončeno v okamžiku, kdy je zřejmé, že osoba takové jednání nebude opakovat, nejdéle však po uplynutí dvou hodin od okamžiku připoutání.
68. Dobu dvou hodin stanoví zákon jako maximální i v případě nejnebezpečnějších útočníků, z jejichž jednání hrozí maximální nebezpečí. I v případě těchto osob musí po uplynutí doby dvou hodin dojít k jejich odpoutání a lze předpokládat, že během dvou hodin může být zařízeno zajištění sledovaného účelu jiným opatřením. I v zápisu v knize předání a převzetí dozorcí služby se jako důvod opětovného připoutání poškozené na prvním místě uvádí, že nezanechala nevhodných poznámek, teprve pak se zmiňuje, že nezanechala agresivního chování vůči zaměstnancům vězeňské služby, přičemž v kontextu dalších vyjádření obžalovaných a svědků z řad vedení věznice bylo zřejmě jako agresivní chování hodnoceno i odmítnutí a pronášení nevhodných výroků na adresu příslušníků. Ani výpovědi obžalovaných však nezmiňují, že by poškozená přímo vulgárně urážela, když měla opakovat, že jsou neschopní a že si na ně bude stěžovat.
69. V posuzované věci nevyplývá ani z výpovědi samotných obžalovaných, že by poškozená měla fyzicky napadnout příslušníka vězeňské služby nebo jinou osobu. Pokud poškozená máchala rukama a přitom pronášela, že jsou příslušníci vězeňské služby neschopní, a že si na ně bude stěžovat, není možné takové jednání vykládat jako fyzický útok, který by odůvodňoval použití zmíněného donucovacího prostředku. Prokázáno nijak nebylo ani to, že by poškozená ohrožovala vlastní život, a pouhé kopnutí do odložených matrací v prázdné cele určené k rekonstrukci rovněž nelze považovat za jednání takové závažnosti, aby odůvodnilo použití zmíněného donucovacího prostředku. Nijak nebyla prokázána ani další varianta, že by se poškozená pokusila o útěk.
70. Pokud pak došlo k připoutání poškozené k okenní mříži, vyplývá ze zmíněného ustanovení, že toto omezení musí být ukončeno v okamžiku, kdy je zřejmé, že osoba takové jednání nebude opakovat. Argumentace obžalované [REDAKCE], že po dvouhodinovém připoutání poškozená reagovala na sejmutí pout tím, že se opět přibližovala k této obžalované, takže hrozilo její fyzické napadení, nemůže rovněž obstát jako dostatečný důvod k použití takto intenzivního donucovacího prostředku. Pokud byla poškozená dvě hodiny fixována ve vynucené poloze, rozhodně nemohla být ve stavu, kdy by byla fyzicky schopná za přítomnosti více příslušníků vězeňské služby někoho z nich napadnout. Obavu z agresivního útoku nebylo možné vyvozovat ani z toho, že připoutaná poškozená soustavně opakovala, že jsou příslušníci vězeňské služby neschopní a že si na ně bude stěžovat.
71. Ohledně polohy poškozené, v jaké měla být připoutána, připustil i okresní soud, že následnou kontrolou bylo zjištěno připoutávání poškozených zády k okenní mříži s rozpaženými rukama, a výsledkem kontroly bylo výslovné upozornění na to, že lze provádět poutání jiným méně trýznivým způsobem. Jestliže poškozená připomněla výrok, že tam může viset až do rána, rovněž jde o okolnost, která by nasvědčovala připoutání zády s rozpaženými rukama. I podle obžalované [REDAKCE] měla mluvit poškozená o tom, že tam bude viset třeba do rána. Uvedené tak nasvědčuje tomu, že byla skutečně připoutána s rozpaženými rukama.
72. Celkově tak lze uvést, že nelze pokládat za splněné podmínky k připoutání odsouzené k okenní mříži jen z toho, že na školském středisku odmítala, nepracovala a chovala se nervózně, ani

z toho, že případně při předvádění na oddělení výkonu kázeňských trestů měla kopnout do zábradlí, a podmínky § 17 odst. 5 zákona č. 555/1992 Sb. pro připoutání odsouzené by nenaplnovalo samo o sobě ani to, že máchala rukama a že vykřikovala, že jsou příslušníci vězeňské služby neschopní a že si na ně bude stěžovat, ani to, že případně nesetřvala u okna na nejvzdálenějším místě [REDAKCE] případně že kopla do odložené matrace. Důvody k ponechání pout a prodlužování doby připoutání poškozené pak nebylo možné ve smyslu citovaného zákonného ustanovení dovozovat ani z toho, že poškozená opakovala, že jsou příslušníci neschopní a že si na ně bude stěžovat. Důvodem k ponechání připoutané poškozené u okenní mříže by totiž nemohly být ani pouhé verbální urážky.

73. Ve shora uvedeném směru tedy bude okresní soud povinen znovu zhodnotit podmínky pro použití zmíněného donucovacího prostředku ve smyslu znění § 17 odst. 5 zákona č. 555/1992 Sb., přičemž bude v tomto směru vázán právním názorem, který ve svém rozhodnutí vyslovil odvolací soud.
74. Stran účasti jednotlivých obžalovaných na jednání vůči poškozené pak odvolací soud dovodil, že za důvodný bylo možné pokládat zprošťující rozsudek ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] [REDAKCE]. Ten byl ve službě nováčkem, na výzvu obžalovaného [REDAKCE] pouze doprovázel dvojici dozorců, která došla pro poškozenou na školské středisko, a pak je doprovázel i zpět. Kromě prvotní situace, kdy došlo k připoutání poškozené k okenní mříži, se dalšího děje nijak neúčastnil, ani na místě nebyl dále přítomen. Pokud státní zástupce dovodil, že už samotné připoutání poškozené bez splnění zákonných důvodů založilo znaky trestného činu a že na spáchání trestné činnosti se podílel i obžalovaný [REDAKCE], pokud připoutání poškozené nezabránil, pak lze připomenout, že pro posouzení jednání jako trestného činu je významná i jeho intenzita. Pokud by totiž došlo k připoutání poškozené k okenní mříži třeba jen na dobu několika minut a poté byla odpoutána a odvedena, šlo by o jednání výrazně menší intenzity, které by zjevně nebylo možné považovat za mučení nebo týrání ve smyslu ustanovení § 149 tr. zákoníku. Připomenout lze i skutečnost, že o připoutání poškozené rozhodla (nebo je přinejmenším schválila) [REDAKCE] obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] a použití zmíněného donucovacího prostředku bylo také zaznamenáno a nahlášeno nadřízeným.
75. Na straně obžalovaného [REDAKCE] tak nepovažoval odvolací soud za možné shledat tak významný podíl účasti na jednání vůči poškozené, aby bylo třeba jeho jednání označovat za trestný čin. Jmenovaný po připoutání poškozené z uvedeného prostoru odešel, během dne už se na dané místo nevrátil, nemohl vědět, jak se bude dále situace vyvíjet, zda nadále, případně po jakou dobu zůstane poškozená připoutaná. Ve vztahu k jeho osobě tedy dospěl i odvolací soud k závěru, že míra jeho účasti a zapojení do jednání vůči poškozené neumožňuje posuzovat jeho jednání jako spáchání trestného činu. Rozsah účasti obžalovaného [REDAKCE] na zákroku vůči poškozené se přitom výrazně odlišoval od jednání dalších obžalovaných, u nichž zatím nebylo možné vyloučit závěr o spáchání trestného činu. Odvolání státního zástupce vztahující se k osobě obžalovaného [REDAKCE] proto odvolací soud jako nedůvodné zamítl.
76. Odlišná situace však nastala ve vztahu k dalším obžalovaným. Obžalovaní [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] se účastnili už prvního připoutání poškozené a buď se na místo dostavovali opakovaně, případně se účastnili dalšího prepoutávání poškozené, nebo byli informováni o tom, že poškozená zůstane připoutaná. V tomto směru bude nutné hodnotit u každého z nich, z jakých údajů a z jakých představ o důvodnosti připoutání poškozené vycházel, a jednotlivě u každého hodnotit, zda a v jakém rozsahu na podkladě informací, které měl k dispozici, mohl posoudit důvodnost připoutání poškozené ve smyslu zákonných podmínek uvedených v § 17 odst. 5 zákona č. 555/1992 Sb. Jde při tom o to, zda vůbec byly splněny zákonem vyžadované podmínky pro připoutání poškozené a zda byly reálné důvody k tomu, aby po dvou hodinách sice byla odpoutána, ale po minimální přestávce, během které neopustila celu, byla připoutána opět na dlouhou dobu. V tomto směru bude nutné zhodnotit i výpovědi obžalovaných, podle nichž o připoutání poškozené měla rozhodnout obžalovaná [REDAKCE] v prvním případě, obžalovaná [REDAKCE] v druhém případě, když obě si přitom byly vědomy

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

celkové doby, po kterou zůstává poškozená připoutána. Obžalovaný [REDAKCE] se účastnil prvního připoutání poškozené, jejího přepoutání a taky odpoutání, obžalovaný [REDAKCE] byl rovněž u prvního připoutání poškozené a na místo se vracel opakovaně. Obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] sice nebyli přítomni u prvotního připoutání poškozené, nicméně během doby několika hodin se na místo dostavovali opakovaně a i oni si museli být vědomi skutečnosti, že zde je poškozená poutána po dlouhou dobu v řádu hodin.

77. Podle tvrzení obžalovaných měla o připoutání poškozené rozhodnout obžalovaná [REDAKCE]. Ta také připoutání poškozené zaznamenala a nahlásila, jako důvod však uvedla jen neurčité označení, z něhož není patrné, vůči komu jmenovitě se měla poškozená chovat agresivně a v čem toto jednání mělo spočívat. Záznam přitom uvádí agresivní chování poškozené vůči zaměstnancům vězeňské služby (množné číslo), ačkoli podle výpovědí obžalovaných mělo hrozit případné napadení jen obžalované [REDAKCE].
78. Státní zástupce v podaném odvolání poukázal na řadu okolností, které popsala poškozená, a v porovnání s některými dalšími důkazy dovozoval, že je namístě celou výpověď poškozené pokládat za pravdivou a hodnověrnou. Nelze však popřít, že poškozená je osobou se sklony k odmlouvání a stěžování, objektivně se v její výpovědi vyskytly nepřesnosti, přinejmenším v označování toho, jak se jednotliví příslušníci vězeňské služby účastnili na zákroku vůči ní, kdy vylučovala, že by zde vůbec byly nějaké velitelky, tedy ženy. Nemusí být vyloučeno vyhodnotit jako nepřesné, zkreslené či zveličené některé dílčí údaje, ať by se týkaly výroků pronášených jednotlivými obžalovanými, bolestivosti připoutání nebo otevírání okna. Základní skutečnosti, která je nepochybně prokázána, však zůstává, že poškozená [REDAKCE] aniž by někoho fyzicky napadla a aniž by způsobila jakoukoliv škodu na majetku vězeňské služby, byla připoutána k okenní mříži a s minimální přestávkou zde ponechána po dobu zhruba tři a půl hodiny, až do doby, kdy se na [REDAKCE] pomohla. Už toto jednání je velmi významným zásahem do osobní sféry poškozené a jednání příslušníků vězeňské služby tak mohla poškozená nepochybně vnímat jako velmi hrubé, trýznivé a ponižující chování a zacházení.
79. Pokud okresní soud zdůraznil, že používání tohoto donucovacího prostředku v obdobných situacích a v obdobném rozsahu bylo předmětem kontroly Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR a teprve po této kontrole a analýze byla přijatá určitá opatření ke zmírnění postupu vůči odsouzeným a ke zpřesnění používání tohoto donucovacího prostředku a že šlo tedy o systémové pochybení, které není důvod klást za vinu jednotlivým obžalovaným, pak nutno připomenout, že každý z příslušníků vězeňské služby byl povinen znát a respektovat ustanovení zákona č. 555/1992 Sb. a na rozhodnutí jednotlivého příslušníka bylo, zda vůbec použije zmíněný prostředek, zda vyhodnotí situaci tak, že zakládá zákonné důvody k připoutání odsouzené, a po jakou dobu bude pokládat za nutné použití tohoto prostředku, než dojde k jeho ukončení. Uvedený způsob řešení situace, tedy připoutání poškozené k okenní mříži, rozhodně nebyl obžalované [REDAKCE] a [REDAKCE] nikým nařízen a i další obžalovaní měli povinnost v rámci kontrol chování poškozené posuzovat, zda je nezbytné, aby připoutání poškozené k okenní mříži pokračovalo, a to po značně dlouhou dobu.
80. Podle odvolacího soudu tak okresní soud pochybil v tom směru, když hodnotil důvodnost a přiměřenost použití donucovacího prostředku vůči poškozené, nebral v úvahu okolnosti, na které nyní poukázal odvolací soud, a v tomto směru nebylo možné úvahy a závěry okresního soudu akceptovat. Jak už bylo zmíněno, pro použití uvedeného donucovacího prostředku by musely být splněny podmínky stanovené v § 17 odst. 5 zákona č. 555/1992 Sb., a z jednání poškozené, jak je vzal za prokázané i okresní soud, nelze splnění těchto podmínek dovozovat. Byť bylo obecně označováno chování poškozené jako agresivní, mělo jít reálně jen o negativní verbální vyjádření, případně máchání rukama či kopnutí do zařízení bez jeho poškození. Výpovědi obžalovaných spíše napovídají tomu, že se snažili zveličt nebezpečnost jednání poškozené, ačkoliv objektivně svým chováním poškozená nevyvolala žádné ohrožení bezpečnosti příslušníka vězeňské služby nebo jiné osoby, nebezpečí nějaké reálné škody na majetku, natož aby

ohrožovala vlastní život nebo se pokoušela o útěk. V tomto směru bude okresní soud rovněž vázán právním názorem, který ve svém rozhodnutí vyslovil odvolací soud.

81. Pro zhodnocení povahy a závažnosti jednání jednotlivých obžalovaných bude nutné přihlížet k tomu, kdo z nich konkrétně rozhodl o použití zmíněného donucovacího prostředku a kdo se podílel přímo na připoutání poškozené. Pokud šlo o příslušníky, kteří poškozenou kontrolovali, bude nutné zohlednit, po jakou dobu sledovali chování poškozené a co mohli vyvodit ohledně splnění podmínek pro ponechání uvedeného donucovacího prostředku ve smyslu požadavků uvedených v § 17 odst. 5 zákona č. 555/1992 Sb. Míra závažnosti jednání jednotlivých obžalovaných proto může mít různou intenzitu.
82. I když nemusí být vyloučeno, že motivem jednání obžalovaných byla snaha pomstít se poškozené za její výroky, že jsou příslušníci neschopní a že si na ně bude stěžovat, případně za to, že se chovala nevhodně v prostředí školského střediska a musela být odtud odvedena, nelze beze zbytku akceptovat předpoklad státního zástupce, že prakticky všichni příslušníci vězeňské služby, kteří přišli do kontaktu s poškozenou, jednali s tímto záměrem a s vědomím, že proti ní nezákonně a v rozporu s podmínkami s § 17 odst. 5 zákona č. 555/1992 Sb. použijí intenzivní donucovací prostředek, a to v mimořádném rozsahu po dobu tří a půl hodiny až do momentu, kdy se poškozená pomočila. U každého z jednotlivých obžalovaných bude nutné posuzovat, v kterou dobu, v jaké míře a v jakých souvislostech se do jednání vůči poškozené zapojil. Již nyní je zřejmé, že účast obžalovaného [REDAKCE] na jednání vůči poškozené byla naprosto minimální, v podstatě jen sledoval postup zkušenějších kolegů, do zákroků vůči poškozené nijak nezasahoval, byl přítomen jen prvotnímu připoutání na pokyn jeho nadřízené obžalované [REDAKCE] a dále situaci kolem poškozené nijak nesledoval a nijak do ní nezasahoval. V jeho případě proto pokládal odvolací soud za správný výrok, jímž byl zproštěn obžaloby, ohledně dalších obžalovaných však bude nutné ve věci znova jednat a rozhodnout.
83. V souvislosti s motivací jednání jednotlivých obžalovaných lze připomenout část výpovědi obžalované [REDAKCE] v níž velmi kriticky hodnotila systém v zákoně upravených kázeňských trestů jako nefunkční a neúčinný. Z pohledu zapojení jednotlivých obžalovaných do zákroku vůči poškozené bude třeba uvážit míru aktivity jednotlivých osob, kdy sama poškozená vůbec nevnímala účast obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE], i když právě tyto obžalované se přihlásily k odpovědnosti za rozhodnutí připoutat poškozenou jako osoby, které se údajně cítily (na rozdíl od dozorců mužů nacházejících se v těsné blízkosti poškozené) chováním poškozené ohroženy.
84. Okresní soud provedl ve věci velmi rozsáhlé dokazování, obsah důkazů také značně obsáhle zrekapituloval v odůvodnění svého rozsudku. Není přitom povinností nalézacího soudu, aby doslovně do odůvodnění rozhodnutí přepisoval obsah všech důkazů, např. doslovné výpovědi všech osob, je ale nezbytné, aby se vypořádal s argumenty, které stran hodnocení těchto důkazů uplatnily procení strany včetně státního zástupce. Ohledně prověrky výpovědi provedené s poškozenou ještě před zahájením trestního stíhání lze souhlasit s úvahou okresního soudu, že byla provedena v situaci, kdy se jí neměli možnost účastnit obžalovaní, ani jejich obhájci, a v podstatě tak šlo o vyjádření poškozené jako potencionální svědkyně ještě před zahájením trestního stíhání v situaci, kdy nebyla zajištěna možnost obžalovaných účastnit se tohoto výslechu na místě samém, kde měla poškozená demonstrovat průběh celé události. Nešlo přitom ani o neodkladný nebo neopakovatelný úkon. Obžalovaní provedení tohoto důkazu před soudem odmítli, nicméně by bylo možné usuzovat, že šlo o důkaz, který mohl vyznít zčásti i ve prospěch obžalovaných, neboť jím mělo být prokázáno to, že připoutání poškozené jí zcela neznemožňovalo pohyb, že v jistém rozsahu mohla polohu těla měnit, že tedy nemuselo jít o způsob tak trýznivý, jak sama zmiňovala. Zmíněné okolnosti ale byly řešeny i v rámci posudku znalce z odvětví soudního lékařství a situaci v cele s ohledem na možný pohyb pout ve vztahu kekonstrukci mříží dokumentuje dostatečně i protokol o ohledání.
85. Pokud státní zástupce uvedl výčet důkazů, které podle něj okresní soud nebral v úvahu, v souhrnu lze uvést, že nevyvstávají pochybnosti o tom, že poškozená byla skutečně na uvedenou

dlouhou dobu více hodin připoutána k okenní mříži až do doby, kdy se pomoci. To, kteří dozorcí vešli do [REDAKCE] za poškozenou a v jaké době, případně kdy se pohybovali před její [REDAKCE] je jasně patrné z kamerových záznamů. Lze připustit, že poškozená vykřikovala, že svou situaci vnímala trýznivě, že mohla dávat najevo, že postup dozorců pokládá za nedůvodný, nicméně ani odvolací soud nepokládal za nezbytné v tomto směru provádět další dokazování, když už nyní lze pokládat za dostatečně prokázané, že i poté, kdy byla odpoutána a zavedena zpět na oddíl, se svěřovala poškozená s tím, že byla připoutána po dlouhou dobu, že při tom pociťovala bolesti, stěžovala si na oteklá zápěstí i na to, že nebyla odpoutána do doby, než se pomoci. To, že měla poškozená oteklá zápěstí, lze reálně přičítat už tomu, že byla připoutána po dlouhou dobu tři a půl hodiny bez možnosti nějaké výrazné změny polohy a ve vynucené poloze těla. Nakolik bylo zmíněné jednání pro poškozenou bolestivé, to by stejně nemohly objektivně posoudit ani další osoby, kterým se svěřovala. V tomto směru lze vycházet ze znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství.

86. S ohledem na uvedené tak odvolací soud z podnětu odvolání státního zástupce zrušil napadený rozsudek ohledně všech obžalovaných s výjimkou obžalovaného [REDAKCE] a ohledně těchto obžalovaných věc vrátil Okresnímu soudu v Havlíčkově Brodě s tím, aby věc znovu projednal a rozhodl. Ohledně podmínek pro použití donucovacího prostředku ve smyslu § 17 odst. 5 zákona č. 555/1992 Sb. přitom bude okresní soud ve smyslu § 264 odst. 1 tr. řádu vázán právním názorem, kterým ve svém rozhodnutí vyslovil odvolací soud.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

V části týkající se obžalovaného [REDAKCE] mohou Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 30. května 2023

JUDr. Aleš Holík v. r.
předseda senátu